

Władza a obywatel – mechanizmy rządzenia

3 sierpnia 2022

Praktycznie każdy rząd, bez względu na to, czy preferuje ustrój demokratyczny, reżimowy, czy jakikolwiek inny, dąży do ciągłego poszerzania zakresu swoich kompetencji względem własnych obywateli. Sytuacja bardzo podobna do tej z gromadzeniem majątku: nigdy nie nadchodzi moment, w którym już wystarczy, bo zawsze chce się więcej.

W tym celu politycy stosują szereg metod, z których co prawda większość ludzi zdaje sobie sprawę, ale mało kto zastanawia się nad ich najważniejszymi konsekwencjami. Metody te tworzą razem spójną całość, pozwalając kolejny raz zdobywać wysokie poparcie, mimo często wątpliwego poziomu merytoryczności i wiarygodności rządzących.

Opisane poniżej narzędzia dotyczą przede wszystkim krajów, w których dominuje lub zaczyna dominować socjalizm. Celowo pominięte zostały narzędzia terroru, stosowane w ustrojach totalitarnych.

1. Obietnice – zdecydowana większość wyborców, choćby nie wiadomo ile razy dała się oszukać, chce słyszeć i wierzyć w zapowiedzi „lepszego jutra”.

2. Centralizacja władzy – najczęściej padające uzasadnienia to sprawniejsze zarządzanie, uniknięcie chaosu itd. Głównie chodzi jednak przede wszystkim o zwiększenie zakresu kontroli i uzależnienie w jak największym stopniu ośrodków decyzyjnych od aparatu władzy na najwyższym szczeblu. Widać to w takich sektorach jak chociażby służba zdrowia czy edukacja.

3. Rozdawnictwo – „trzynastki”, „500+”, bony wakacyjne. Pieniądze rozdawane lekką ręką, mimo wielkich dziur budżetowych. Metoda bardzo prosta i równie skuteczna.

4. Rozbudowana biurokracja – na wszystko musi być przepis. Rozbudowana i zagmatwana biurokracja zniechęca do innowacyjności, kreatywności i niezależności (własnej inicjatywy, zakładania firm), ale także lepiej pozwala „mieć na oku” obywatela, gdyż niemal każdy jego ruch jest rejestrowany. Mnogość przepisów pozwala także interpretować prawo na wiele sposobów, a w sporze Państwo-obywatel zwycięzca zazwyczaj jest z góry znany.

5. Podatki – to wpływy do budżetu, jednak spora część z nich nie odgrywa większej roli w wydatkach państwowych, za to ich duża liczba także ułatwia monitoring każdego mieszkańca.

6. Propaganda – czyli kreowanie rzeczywistości w taki sposób, by obywatel postrzegał ją tak, jak władza sobie życzy. Wyolbrzymianie sukcesów i zasług, umniejszanie lub wręcz pomijanie porażek i wpadek przy pomocy mainstreamowych mediów jest bardzo skuteczną techniką.

7. „Daję, więc rządzę” – politycy mają często przekonanie, że jeżeli dają na coś pieniądze, to mają być one wydane wyłącznie zgodnie z interesem ich (i ich partii), zapominając, że na pierwszym miejscu powinno być dobro obywatela. W ten sposób niemal wszystkie sfery, takie jak chociażby edukacja, prawo, służba zdrowia, ordynacja wyborcza są podporządkowane woli liderów partyjnych, a co za tym idzie – systemowi i interesowi partii rządzącej(-ych). Interes obywatela liczy się przeważnie wtedy, gdy jest zbieżny z interesem władzy.

8. Etatyzm państwowy – naturalne następstwo powyższego. Urzędnik to pracownik dobrze opłacany i uzależniony od Państwa, a w obecnym systemie jego główną motywacją jest przede wszystkim nie narazić się pracodawcy i wypełnić z góry narzucone sztywne wymagania.

9. Torpedowanie rozwiązań systemowych – sprawiłyby one, że choć byłyby z korzyścią dla zwykłego człowieka, to wiele rzeczy funkcjonowałoby samoistnie, naturalnie, np. prawdziwy

wolny rynek. Rządzący mają duże opory, żeby pozwolić by coś pozostawało poza ich kontrolą.

10. Dzielenie społeczeństwa – skłóconym narodem łatwiej się rządzi, gdyż ludziom o wiele trudniej jest wtedy się zjednoczyć.

Sytuacja, w której rząd stosuje w większym lub mniejszym stopniu zaprezentowane sposoby kierowania społeczeństwem jest raczej nie do uniknięcia. Gorzej, jeżeli wykorzystuje je do uciskania i wyzysku obywatela. Rolą mądrego narodu jest zareagować i powiedzieć „stop!”, gdy działania te przekraczają granice przyzwoitości. W przeciwnym wypadku sytuacja będzie ulegać tylko pogorszeniu, ponieważ bierność oznacza nic innego jak przyzwolenie.

Autorstwo: Polaku Dawaj z Nami

Źródło: WolneMedia.net

Bibliografia

Kubań, Sanocki, Matyja, „Kulisy polskiej demokracji”.